

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 3831/04
21.10.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: mr Jadranke Injac, predsednika veća, Borivoja Bunjevačkog i Zoje Popović, članova veća, sa savetnikom Gordanom Bogdanović, kao zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi tužioca TP "A", protiv rešenja tuženog Ministarstva finansija - Poreska uprava, Regionalni centar ... br. ... od ... godine, u predmetu doprinosa, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 21.10.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba se UVAŽAVA i PONIŠTAVA rešenje Ministarstva finansija - Poreska uprava, Regionalni centar ... br. ... od ... godine.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, kao neosnovana, žalba tužioca izjavljena protiv rešenja Ministarstva finansija - Poreska uprava, Regionalni centar ..., Filijala ... br. ... od ... godine, kojim je odbijen zahtev tužioca od ... godine da se izvrši povraćaj preknjižavanjem sredstava sa računa označenih u dispozitivu tog rešenja i to doprinosa za zdravstveno osiguranje na teret zaposlenih i na teret poslodavca, na uplatne račune navedene u zahtevu tužioca.

U tužbi kojom pobija zakonitost osporenog rešenja tužilac ističe da je podneo zahtev prvostepenom organu za preknjižavanje sa računa doprinosa za zdravstveno osiguranje na teret zaposlenih i na teret poslodavca na uplatne račune naznačene u zahtevu s obzirom da je došlo do preplate na tim računima. Međutim, oba upravna organa su našla da taj zahtev treba odbiti jer preplata nije nastala plaćanjem novčanog iznosa, već namirenjem putem kompenzacije. Smatra da plaćanje putem kompenzacije nije smetnja da se udovolji njegovom zahtevu. Ukazuje da su oba rešenja upravnih organa - i prvostepeno i osporeno zasnovana na pogrešnoj primeni materijalnog prava, odnosno pogrešnom tumačenju čl. 10. st. 2. i 67. Zakona o poreskom postupku i poreskoj administraciji. Predlaže da sud uvaži tužbu i poništi osporeno rešenje.

U odgovoru na tužbu, tuženi organ je ostao pri navodima iznetim u obrazloženju osporenog rešenja i predložio da sud tužbu odbije.

Po oceni navoda tužbe, odgovora na tužbu i svih spisa ove upravne stvari, Vrhovni sud Srbije je našao da je tužba osnovana.

Prema obrazloženju osporenog rešenja, tuženi je odluku kao u dispozitivu istog doneo sa razloga što je našao da je pravilno prvostepeni organ zaključio da preplata na računima doprinosa za zdravstveno osiguranje u slučaju tužioca nije nastala uplatom novčanog iznosa na te račune, već namirenjem putem kompenzacije, pa da stoga nema ni uslova za preknjižavanje i povraćaj sredstava prema odredbi čl. 10. st. 2. Zakona o poreskom postupku i poreskoj administraciji.

Međutim, prema nalaženju ovog suda, ovakav stav upravnih organa se ne može prihvatiti sa razloga što način plaćanja dažbina, u ovom slučaju doprinosa za zdravstveno osiguranje na teret zaposlenih i na teret poslodavca, putem kompenzacije ne može uticati na osnovanost zahteva tužioca za povraćaj više uplaćenih sredstava koji bi se izvršio preknjižavanjem tih sredstava na druge uplatne račune tužioca, označene u njegovom zahtevu. Ovo stoga što je nesporna činjenica da je tuženi organ prihvatio plaćanje navedenih doprinosa putem kompenzacije, što je kao mogućnost propisano i u čl. 67. st. 4. Zakona o poreskom postupku i poreskoj administraciji ("Službeni glasnik RS", br. 80/02...61/05), koji propisuje da se izuzetno poreska obaveza može namiriti putem kompenzacije, na način i pod uslovima koje, u skladu sa poreskom zakonom, bliže uređuje ministar. Odredbom čl. 10. st. 2. pod 1) je propisano da u poreskom pravnom odnosu iz stava 1. ovog člana, fizičko, odnosno pravno lice ima pravo na povraćaj više ili pogrešno naplaćenog poreza, odnosno sporednih poreskih davanja, kao i na povraćaj poreza kada je to drugim poreskim zakonom predviđeno.

Kako citirane odredbe Zakona govore samo o poreskim obavezama, treba istaći da je čl. 1. Zakona o poreskom postupku i poreskoj administraciji propisano, između ostalog, da se tim Zakonom uređuje postupak utvrđivanja, naplate i kontrole javnih prihoda na koje se ovaj Zakon primenjuje, a čl. 7. Zakona o javnim prihodima i rashodima ("Službeni glasnik RS", br. 76/91...135/04) je propisano da se javnim prihodima u smislu ovog Zakona smatraju, između ostalih, i doprinosi za obavezno socijalno osiguranje.

Imajući u vidu citirane zakonske odredbe Vrhovni sud nalazi da su oba upravna organa pogrešno primenila materijalno pravo, pa je tužbu uvažio i poništio osporeno rešenje kako bi se u ponovnom postupku otklonili nedostaci ukazani ovom presudom i donelo novo na zakonu zasnovano rešenje. Pri tom, tuženi organ je vezan

pravnim shvatanjem suda, kao i primedbama suda u pogledu postupka.

Sa iznetih razloga, nalazeći da je osporenim rešenjem povređen zakon na štetu tužioca, Vrhovni sud Srbije je, na osnovu odredbe čl. 41. st. 2. a u vezi odredbe čl. 38. st. 2. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u dispozitvu ove presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

dan 21. 10. 2005. godine U. 3831/04

Predsednik veća-sudija,

mr Jadranka Injac, s.r.

Zapisničar,

Gordana Bogdanović, s.r.

Za tačnost opravka

SD